การเดินทางแห่งความเชื่อ

ทำความรู้จักพันธสัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่

รูเบน ออลชิวส์คี

การเดินทางแห่งความเชื่อ

ทำความรู้จักพันธสัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่

รูเบน ออลชิวส์คี

อัปเดตล่าสุดในเดือนสิงหาคม 2026

FatherofLove-Thailand.com

สารบัญ

คำนำ.....4

คำมั่นสัญญา.....7

พระสัญญาของพระเจ้า 17

การตอบสนองของมนุษย์ต่อพระสัญญาของพระเจ้า.....28

พระสัญญาแห่งมรดก 39

พันธสัญญาใหม่ 48

คำนำ

ในพระคัมภีร์มีการอธิบายความหมายของคำว่า พันธสัญญาเก่า และพันธสัญญาใหม่ ไว้หลายมุมมอง หลายคนเชื่อว่าพันธสัญญาทั้งสองหมายถึงสองยุคของการประกาศข่าวประเสริฐ โดยมีการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เป็นเส้นแบ่ง ตามความเข้าใจแบบนี้ ผู้เชื่อในยุคก่อนที่พระเยซูคริสต์ถูกตรึงบนไม้กางเขนถือว่าอยู่ภายใต้ “ธรรมบัญญัติของพระเจ้า” (under law) ส่วนผู้เชื่อในยุคหลังถือว่าอยู่ภายใต้ “พระคุณของพระองค์” (under grace)

ก่อนอื่น ขอทำความเข้าใจคำว่า “พันธสัญญา” ให้ตรงกันเสียก่อน คำนี้ไม่ได้หมายถึงสัญญาทางธุรกิจที่ต่างฝ่ายต่างต่อรองผลประโยชน์กัน แต่หมายถึงความสัมพันธ์ที่พระเจ้าทรงผูกมัดพระองค์เองไว้กับมนุษย์ และอีกอย่างหนึ่ง คำว่า “พันธสัญญาเก่า” ในหนังสือเล่มนี้ ไม่ใช่ “พันธสัญญาเดิม” อันเป็นชื่อเรียกส่วนแรกของพระคัมภีร์ แต่หมายถึงประสบการณ์อย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของผู้เชื่อ

หนังสือเล่มนี้ต้องการเสนอความเข้าใจอีกแบบหนึ่งเกี่ยวกับพันธสัญญาทั้งสอง ตามที่พระคัมภีร์เปิดเผยไว้ นั่นคือพันธสัญญาเป็นประสบการณ์ส่วนตัวในการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเรา เป็นการเดินจากประสบการณ์แห่งพันธสัญญาเก่าไปสู่ประสบการณ์แห่งพันธสัญญาใหม่

เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้ คือการสำแดงให้เห็นว่าข่าวประเสริฐของพระเจ้านั้นเป็นนิรันดร์

> *“เพราะว่าที่แท้จริง เราได้รับข่าวประเสริฐแล้ว[หลังกางเขน] เช่นเดียวกับพวกเขาเหล่านั้นด้วย [ก่อนกางเขน]”* (ฮีบรู 4:2)

ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าความเข้าใจเรื่องพันธสัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่เป็นส่วนประกอบสำคัญของพระสัญญาแห่งข่าวประเสริฐ คือความชอบธรรมโดยความเชื่อ กล่าวอย่างง่ายที่สุด ความชอบธรรมโดยความเชื่อหมายความว่า เราไม่อาจทำตัวเองให้ดีพอสำหรับพระเจ้าได้ แต่พระเจ้าทรงรับว่าเราชอบธรรม เพราะเราไว้วางใจในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเรา

หนังสือเล่มนี้มุ่งอธิบายอย่างเรียบง่ายว่ามนุษย์มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าในระดับส่วนตัวอย่างไร บางครั้งเราเข้ามาใกล้พระเจ้า และได้สัมผัสความสุขของความสนิทสนมกับพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์และพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ แต่บางครั้งเราเลือกเดินทางของเราเองโดยแยกตัวออกจากพระองค์ แล้วเราก็ต้องรับผลของการขาดจากพระเจ้า ซึ่งเป็นผลที่มาจากการเลือกของเราเอง เราเคลื่อนไปมาระหว่างประสบการณ์สองอย่างนี้อยู่เสมอ พระเจ้าทรงเพียรสอนเราตลอดเวลา และทรงรอคอยให้เรายอมเปิดใจให้พระองค์เสริมสร้างพระลักษณะอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ขึ้นในตัวเรา

เรื่องนี้ไม่ง่าย เพราะเราแยกไม่ค่อยออกว่าอะไรคือน้ำพระทัยของพระเจ้า และอะไรคือสิ่งที่เราคิดเอาเองว่าน่าจะเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ เรายอมมอบตัวเราแก่พระเจ้าและเปิดทางให้พระองค์ทรงทำงานในจิตใจของเราจริง ๆ แล้วหรือยัง หรือว่าเรากำลังพยายามทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จด้วยวิธีที่เราคิดเอาเองว่าดีที่สุด

เราจะไปถึงจุดที่กล่าวได้อย่างที่พระเยซูตรัสได้อย่างไร

> *“เราจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามิได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา”* (ยอห์น 5:30)

คริสเตียนทุกคนต่างเคยสงสัยในบางช่วงของการเดินทางว่าตนกำลังทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจริง ๆ หรือไม่ ขอให้หนังสือเล่มนี้เป็นพระพรแก่ท่าน และช่วยให้ท่านพิสูจน์ได้ว่าความเชื่อของท่านนั้นเป็นความจริง

คำมั่นสัญญา

ตอนข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะคนที่ให้คำมั่นสัญญาไว้กับข้าพเจ้าไม่ได้รักษาคำพูดของตน ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านเองก็คงเคยพบเรื่องแบบนี้เช่นกัน คุณพ่อ คุณแม่ เพื่อนสนิท หรือคนใกล้ชิดสัญญาบางอย่างไว้ แล้วก็ไม่ได้ทำตามที่พูด

ความผิดหวังนั้นฝังลึกอยู่ในใจ และกลายเป็นความระแวง เราเริ่มไม่ไว้วางใจผู้ที่มีอำนาจเหนือเรา และไม่ไว้วางใจแม้แต่คนใกล้ตัว เราเรียนรู้ไปเองว่าต้องหาทางป้องกันตัวเองจากความผิดหวัง ทางหนึ่งที่ข้าพเจ้าเลือกใช้ คือลงมือทำทุกอย่างด้วยตัวเอง อย่างน้อยถ้าผิดหวัง ก็ผิดหวังเพราะความล้มเหลวของข้าพเจ้าเอง

ขอให้ท่านลองพิจารณาจุดเริ่มต้นของครอบครัว แล้วพระเจ้าตรัสว่า

> *“ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้า และฝูงสัตว์ใช้งาน ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินทั้งหมด”* (ปฐมกาล 1:26)

เมื่อพระเจ้าตรัสกับพระบุตรของพระองค์ว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา” พระองค์ทรงเปิดเผยว่าความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับ

พระบุตรนั้นจะถูกสำแดงให้เห็นบนแผ่นดินโลก โดยผ่านชีวิตสมรสของชายและหญิงคู่แรก พระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์ ชายจึงเป็นศีรษะของหญิง (1 โครินธ์ 11:3) ในฐานะพระเศียร พระเจ้าทรงอวยพรผู้ที่อยู่ภายใต้พระองค์ คือพระเยซูคริสต์ ดังที่พระองค์ตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” (มัทธิว 3:17, มาระโก 1:11)

อาดัมก็มีหน้าที่อย่างเดียวกันต่อเอวา คือดูแลและหนุนใจนาง ถ้อยคำของอาดัมควรเป็นพรและเป็นกำลังใจแก่นาง ความสัมพันธ์ของทั้งสองจะสำแดงพระฉายาและพระสง่าราศีของพระเจ้าให้จักรวาลทั้งปวงเห็นชัดขึ้น ถ้อยคำแรกที่อาดัมกล่าวถึงเอวาถูกบันทึกไว้ในพระธรรมปฐมกาลว่า

> *“นี่แหละ กระดูกจากกระดูกของเรา เนื้อจากเนื้อของเรา จะเรียกคนนี้ว่า ‘หญิง’ เพราะคนนี้ออกมาจากชาย”* (ปฐมกาล 2:23)

ถึงแม้เราจะไม่เรียกถ้อยคำเหล่านี้ว่า “คำมั่นสัญญา” แต่ถ้อยคำเหล่านี้ก็แสดงถึงความสนิทสนมระหว่างคนสองคน และผูกทั้งสองไว้ด้วยความไว้วางใจต่อกัน ลองคิดดูว่าถ้อยคำเหล่านี้หว่านความรู้สึกอะไรลงในใจของเอวา ทั้งความใกล้ชิด ความรัก และความห่วงใย ด้วยถ้อยคำเหล่านี้อาดัมบอกนางว่านางมาจากไหน นางออกมาจากตัวท่าน เป็นส่วนหนึ่งของท่าน และเป็นที่รักอย่างลึกซึ้ง มนุษย์ที่ล้มลงในความบาปแล้วยากจะเข้าใจความรักอันบริสุทธิ์และปราศจากความเห็นแก่ตัวเช่นนั้น ความรักแบบนั้นมีอยู่ก่อนที่ความชั่วจะเข้ามาทำให้จิตวิญญาณของมนุษย์มืดมน

ต่อไปขอให้เราพิจารณาการล่อลวงและการล้มลงในความบาปของมนุษย์ พร้อมทั้งผลที่ตามมาต่อความสัมพันธ์ระหว่างอาดัมกับภรรยาของท่าน ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอวาดภาพคร่าว ๆ ว่าพระคัมภีร์บันทึกเรื่องการล้มลงของมนุษย์ไว้อย่างไร

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ ดังที่กล่าวไปแล้ว (ปฐมกาล 1:26)

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ (ปฐมกาล 1:27)

พระเจ้าทรงตั้งมนุษย์ไว้ในสวนเอเดน ทรงบอกท่านทั้งสองว่าจะกินอะไร จะทำงานอย่างไร และจะหยุดพักอย่างไร (ปฐมกาล 1:29-2:15)

พระเจ้าทรงสอนมนุษย์เรื่องการปกครองของพระองค์ การปกครองของพระเจ้าตั้งอยู่บนความรัก จึงบังคับใครไม่ได้ แต่ต้องตั้งอยู่บนอิสรภาพทางมโนธรรม พระเจ้าจึงประทานความสามารถที่จะไม่เชื่อฟังไว้แก่มนุษย์ เพื่อให้มนุษย์มีเสรีที่จะเลือกอย่างแท้จริง

พระเจ้าทรงอธิบายแก่มนุษย์คู่แรกว่าในสวนมีต้นไม้ต้นหนึ่งที่มีชื่อพิเศษ คือ “ต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว” ต้นไม้ต้นนี้เป็นเครื่องหมายของอิสรภาพอย่างแท้จริงที่อาดัมและเอวาได้รับ ท่านทั้งสองมีสิทธิ์เลือกเองว่าจะดำเนินชีวิตไปทางไหน จะพึ่งพาพระเจ้าและเดินตามการทรงนำของพระองค์ หรือจะแยกตัวออกไปเดินตามทางของตนเอง ถ้าไม่มีต้นไม้ต้นนี้

อิสรภาพในการเลือกก็ไม่มีทางแสดงออกมาได้ เพราะจะไม่มีโอกาสใดเลยที่มนุษย์จะเลือกขัดกับพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยไว้

อาดัมและเอวาถูกสร้างขึ้นด้วยอุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบ ท่านทั้งสองจึงไม่มีความปรารถนาที่จะกบฏ อย่างที่มนุษย์ซึ่งล้มลงในความบาปมีอยู่ตามธรรมชาติ ตรงนี้เราเห็นว่าพระเจ้าทรงเปิดพระองค์เองให้เสี่ยงมากเพียงใด เพราะถ้ามนุษย์เลือกที่จะกบฏ พระองค์เองคือผู้ที่จะต้องชำระค่าของความบาปนั้นในที่สุด (ปฐมกาล 2:16, 17)

ในฉากนี้มีตัวละครอีกตัวหนึ่งเข้ามา คือ งู ที่ “ฉลาดกว่า” สัตว์ทั้งปวงที่อยู่ที่นั่น งูตัวนี้คือซาตานที่ปลอมตัวมา มันเข้าสิงในร่างของสัตว์ตัวนั้นและพูดผ่านมันกับหญิง ขณะที่นางเดินอยู่ในสวนตามลำพัง และมายืนอยู่หน้า “ต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว” คำถามของงูพุ่งเข้าใส่หัวใจของความสัมพันธ์ที่พระเจ้าทรงสร้างไว้กับอาดัมและเอวา งูกล่าวว่า

> *“จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’”* (ปฐมกาล 3:1)

คำถามนี้ดูเหมือนไร้เดียงสา แต่แฝงพิษแห่งความสงสัยไว้ คำว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า...” เป็นการชวนให้ตั้งคำถามกับถ้อยคำของพระเจ้าและหว่านเมล็ดแห่งความสงสัยลงในใจ

เอวาอธิบายสิ่งที่นางเข้าใจเกี่ยวกับพระบัญชาที่พระเจ้าประทานแก่นาง นางกล่าวว่า

> *“...ผลของต้นไม้ในสวนนี้เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่ท่ามกลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินหรือถูกต้องเลย มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย’”* (ปฐมกาล 3:2,3)

คำตอบของงูเผยให้เห็นเจตนาที่ซ่อนอยู่หลังคำถามแรก ขอให้สังเกตให้ดีว่าซาตานพูดอะไรผ่านงู

> *“เจ้าจะไม่ตายแน่”* (ปฐมกาล 3:4)

ด้วยถ้อยคำนี้ งูขัดแย้งกับถ้อยคำของพระเจ้าโดยตรง เท่ากับกล่าวหาว่าพระเจ้าตรัสมุสา พระเจ้าทรงอธิบายแก่อาดัมและเอวาไว้แล้วว่า ชีวิตของท่านทั้งสองขึ้นอยู่กับพระองค์ การหันหลังให้แหล่งของชีวิตย่อมทำให้ชีวิตจบลงเอง เพราะในตัวท่านทั้งสองไม่มีชีวิตของตนเอง (ปฐมกาล 2:9, 16, 17)

เมื่อซาตานบอกว่าท่านทั้งสองจะไม่ตาย มันบิดเบือนถ้อยคำของพระเจ้าและทำให้ดูเหมือนว่าท่านทั้งสองจะไม่มีวันตายไปตามธรรมชาติ ถ้าจะตาย ก็ต้องเป็นเพราะพระเจ้าเองทรงพรากชีวิตนั้นไป ชีวิตที่บัดนี้ท่านทั้งสองถูกทำให้เชื่อว่ามีอยู่ในตัวเองแล้ว

เมื่ออาดัมและเอวาเชื่อว่าชีวิตมาจากที่อื่น ไม่ได้มาจากพระเจ้า ถ้อยคำของพระเจ้าที่ว่า “เจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น” ก็เหลือทางเป็นจริงอยู่ทางเดียว คือพระเจ้าต้องทรงใช้กำลังทำลายชีวิตของท่านทั้งสอง พูดง่าย ๆ คือทรงฆ่าท่านเสีย คำโกหกของงูจึงทำให้มนุษย์ไม่ไว้วางใจถ้อยคำของพระเจ้า และมองพระองค์เป็นพระเจ้าแห่งความเผด็จการ งูโจมตีต่ออย่างแนบเนียนว่า

> *“เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้นั้นวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้าคือรู้ความดีและความชั่ว”* (ปฐมกาล 3:5)

ถ้อยคำเหล่านี้ทำให้ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงหวงบางสิ่งไว้ ทั้งที่สิ่งนั้นจะเป็นผลดีต่อการเติบโตของสองสามีภรรยา ความเข้าใจเช่นนี้ยิ่งบิดเบือนมุมมองที่ท่านทั้งสองมีต่อพระลักษณะของพระเจ้า เมื่อเชื่อคำโกหกที่ว่าตนอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งพระเจ้าแล้ว ท่านทั้งสองก็เริ่มมองเห็นเหตุผลว่าทำไมพระเจ้าจึงจะฆ่าท่านเพราะการไม่เชื่อฟัง นั่นคือพระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ท่าน “เป็นเหมือนอย่างพระเจ้า”

เรื่องเล่าต่อไปว่าคำโกหกของงูได้ผลอย่างที่มันต้องการ เอวาตัดสินใจกินผลไม้ที่ทรงห้ามไว้ น่าประหลาดที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย สิ่งที่งูพูดดูเหมือนเป็นความจริง เพราะนางไม่ได้ล้มตายทันทีอย่างที่นางคิดไว้

ภาษาฮีบรูเป็นภาษาดั้งเดิมของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และช่วยให้เราเข้าใจถ้อยคำที่ว่า *“เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น”* (ปฐมกาล 2:17) ได้ลึกขึ้น อีกวิธีหนึ่งที่แปลได้คือ *“ในวันใดที่เจ้ากิน การตายของเจ้าในที่สุดก็จะมาเยือน”* พระเจ้าไม่เคยตรัสว่าอาดัมและเอวาจะล้มตายทันทีที่กินผลไม้นั้น แต่ทรงหมายความว่าในวันที่ท่านทั้งสองกิน กระบวนการแห่งความเสื่อมสลายจะเริ่มต้นขึ้นอย่างไม่มีทางย้อนกลับ และจะจบลงด้วยความตายในที่สุด

ตอนนี้เอวากล้าขึ้น เพราะไม่เห็นผลร้ายใดเกิดจากการไม่เชื่อฟัง นางจึงเด็ดผลไม้อีกลูกหนึ่งไปให้อาดัมสามีของนาง อาดัมตกใจอย่างยิ่งเมื่อเห็นภรรยาถือผลไม้อยู่ในมือ และได้ยินนางบอกว่านางกินไปแล้วแต่ยังมีชีวิตอยู่ อาดัมเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงลงโทษผู้ที่กินผลไม้นั้น และจะทรงเอาชีวิตของเอวาไป ใจของท่านจึงขัดแย้งกันอย่างหนัก เพราะท่านรักภรรยามาก แต่ก็รักพระเจ้ามากเช่นกัน ตามความเข้าใจของท่าน ความสัมพันธ์อย่างหนึ่งจะต้องจบลงในวันนั้น ท่านจึงเลือกเอวาแทนพระเจ้า และกินผลไม้ต้องห้ามนั้น การตัดสินใจครั้งนี้ผลักมนุษยชาติทั้งปวงลงสู่ประวัติศาสตร์อันมืดมนที่สุด (ปฐมกาล 3:6)

สิ่งที่เกิดขึ้นต่อมา คือพระเจ้าทรงประสงค์จะสำแดงให้มนุษย์เห็นว่า ใครคือต้นเหตุของความผิดหวังและความเจ็บปวดทั้งหมดนี้ พระเจ้าเสด็จมาหาท่านทั้งสองเพื่อสนทนากับท่าน แต่ท่านทั้งสองสรุปเอาเองแล้วว่าพระ

เจ้าจะทรงฆ่าท่าน จึงวิ่งไปหลบซ่อนตัวเสีย พระเจ้าจึงตรัสถามด้วยความอ่อนโยนและความอดทน เพื่อเปิดให้อาดัมและเอวาเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นในความคิดของท่านเอง ความกลัวของท่านทั้งสองเกิดจากความเข้าใจผิดเรื่องพระลักษณะของพระเจ้า เพราะพระองค์ไม่ทรงประสงค์จะทำร้ายท่านเลย (ปฐมกาล 3:7-11) พระเจ้าตรัสถามว่า

> *"ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้นั้น ซึ่งเราสั่งเจ้าไว้ว่าเจ้าอย่ากินแล้วหรือ"* (ปฐมกาล 3:11)

คำตอบของอาดัมทิ่มแทงเข้าไปในพระทัยของพระเจ้า

> *"หญิงซึ่ง**พระองค์**ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น **นาง**ได้ส่งผลจากต้นไม้ ข้าพระองค์จึงรับประทาน"* (ปฐมกาล 3:12) [เพิ่มการเน้นคำเอง]

ข้าพเจ้านึกภาพออกว่าโลกทั้งใบของเอวาพังทลายลงในตอนนั้น นางคงเจ็บปวดเพียงใดเมื่อได้ยินอาดัมพูดว่า *"หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น..."* ความสนิทสนมที่เคยมีหายไปไหน ถ้อยคำแรกที่ท่านเคยกล่าวว่า *"นี่แหละ กระดูกจากกระดูกของเรา เนื้อจากเนื้อของเรา"* ยังเหลือความหมายอะไรอยู่อีกหรือไม่ ใจของนางแหลกสลายถ้อยคำของอาดัมบัดนี้ปนเปื้อนด้วยคำโกหกและการหลอกลวง นางจะเชื่อสิ่งที่ออกมาจากปากของท่านได้อีกไหม ที่ผ่านมาเป็นคำโกหกทั้งหมดหรือเปล่า ท่านรักนางจริงหรือไม่ การไม่ไว้วางใจถ้อยคำของพระเจ้า ได้

กลายเป็นความไม่ไว้วางใจระหว่างสามีภรรยา แล้วอาดัมเองจะให้อภัยตัวเองได้หรือไม่ เมื่อท่านผลักภรรยาออกไปเป็นแพะรับบาป เพียงเพื่อปกป้องตัวเองจากความละอายและความกลัวตาย

ลองจินตนาการดูว่าลูก ๆ ของท่านทั้งสองจะเกิดมาในความสัมพันธ์แบบใด เมื่อคาอินและอาเบล บุตรคนแรก ๆ ของท่านเกิดมา ความไว้วางใจที่แตกหักระหว่างอาดัมกับเอวาจะส่งอิทธิพลต่ออุปนิสัยของบุตรทั้งสองและต่อคนรุ่นหลังหรือไม่ ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระคัมภีร์เผยคำตอบไว้ว่า

> *“พระยาห์เวห์ทรงพระพิโรธช้า ทรงอุดมในความเมตตา ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและให้อภัยการละเมิด แต่ถือว่าไม่มีโทษหามิได้ ให้โทษเพราะ**ความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุ**”* (กันดารวิถี 14:18)

ข้อพระคัมภีร์นี้เผยให้เห็นว่าพระเจ้าทรงยอมให้สถานการณ์ดำเนินไปตามธรรมชาติของมัน บ่อยครั้งต้องใช้เวลาหลายชั่วอายุคน กว่าจะเห็นชัดว่าการกระทำและความล้มเหลวของเราสร้างความเสียหายมากเพียงใด ข้อนี้จริงอย่างยิ่งเมื่อเราพิจารณาว่าเราประพฤติคล้ายอาดัมบ่อยเพียงใด แม้สถานการณ์ในปัจจุบันจะต่างออกไปโดยสิ้นเชิงก็ตาม เราได้รับธรรมชาติที่เปลี่ยนไปของท่านมาเป็นมรดก ธรรมชาตินั้นก่อให้เกิดอุปนิสัยที่ไม่เหมือนพระลักษณะของพระเจ้า ผู้ไม่ทรงแปรเปลี่ยนเลย (มา

ลาคี 3:6, ฮีบรู 13:8) ธรรมชาติของอาดัมและเอวาถูกส่งต่อไปยังบุตรของท่าน และไปยังคนรุ่นต่อ ๆ มา

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าประทานพระสัญญาไว้แล้วว่าเรื่องนี้มีทางออก เมื่อข้าพเจ้าย้อนคิดถึงการเลี้ยงดูที่ข้าพเจ้าได้รับ และผลของมันต่อการเติบโตของลูก ๆ ของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าพบว่าตนเองก็เคยผิดคำสัญญาต่อลูกเช่นกัน ในฐานะพ่อและแม่ เรายืนอยู่ในที่ของพระเจ้าสำหรับลูกของเรา ความคิดของเด็กเกี่ยวกับพระเจ้าส่วนใหญ่ก่อตัวขึ้นจากความสัมพันธ์ที่เขามีกับพ่อแม่ ถ้าเราไว้วางใจพ่อแม่ของเราให้รักษาคำสัญญาไม่ได้ แล้วเราจะไว้วางใจพระเจ้าได้อย่างไร

พระสัญญาของพระเจ้า

เมื่ออาดัมและเอวามองเห็นความล้มเหลวของตนจากการกินผลของต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว จิตใจของท่านทั้งสองมีแต่ความสับสน ความมืดมิด ความรู้สึกไร้ค่า และความสิ้นหวัง งูล่อลวงท่านทั้งสองสำเร็จ และการยอมเชื่อคำของงูก็เท่ากับเลือกให้มันเป็นนายของตน พระเจ้าทรงทราบดีว่าท่านทั้งสองตกอยู่ในสภาพใด พระองค์จึงทรงเปิดประตูแห่งความหวังไว้ให้ โดยประทานพระสัญญาว่าจะทรงส่งพระผู้ช่วยให้รอด คือพระเมสสิยาห์ ผู้จะมีชัยเหนืองูตัวนั้น พระองค์ตรัสว่า

> *“เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้ส้นเท้าของท่านฟกช้ำ”* (ปฐมกาล 3:15)

พระเจ้าทรงทราบว่ามนุษย์ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากอย่างยิ่ง คำโกหกของงูทำให้มนุษย์ไม่ไว้วางใจถ้อยคำของพระเจ้าอีกต่อไป ความคิดของอาดัมและเอวาเต็มไปด้วยความสับสน ท่านทั้งสองไม่รู้ว่าใครพูดความจริง พระเจ้าหรือซาตาน พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะให้ “หญิง” กับ “งู” เป็นปฏิปักษ์กัน ถ้อยคำนี้หมายถึงอะไร และ “หญิง” ในที่นี้หมายถึงใคร ขอให้เราดูข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้

*“เราเปรียบบุตรสาวของศิโยนเสมือน**หญิง**สวยและบอบบาง”* (เยเรมีย์ 6:2)

*“การมหัศจรรย์ครั้งยิ่งใหญ่ปรากฏในสวรรค์ คือ**หญิง**คนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนศีรษะมีดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฎ หญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก และบุตรนั้นขึ้นไปถึงพระเจ้า ถึงพระที่นั่งของพระองค์ และ**หญิง**นั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่นางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าจัดเตรียมไว้ให้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน”* (วิวรณ์ 12:1,5,6)

*“เพราะว่าข้าพเจ้าหวงแหนท่านอย่างที่พระเจ้าทรงหวงแหน เพราะว่าข้าพเจ้าได้หมั้นพวกท่านไว้สำหรับสามีผู้เดียว เพื่อถวายพวกท่านให้แก่พระคริสต์เป็น**พรหมจารีบริสุทธิ์**”* (2 โครินธ์ 11:2)

*“เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของ**ภรรยา** เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของ**คริสตจักร** และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น”* (เอเฟซัส 5:23)

*“พญานาคใหญ่ซึ่งเป็น**งูดึกดำบรรพ์** ที่เขาเรียกกันว่า **พญามาร** และ**ซาตาน** ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกทูตของมันก็ถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลก”* (วิวรณ์ 12:9)

*“และท่านจับพญานาค ซึ่งเป็น**งูดึกดำบรรพ์** ผู้ซึ่งเป็น**พญามาร** และ**ซาตาน** และล่ามมันไว้พันปี”* (วิวรณ์ 20:2)

หญิงในภาพนี้หมายถึงคริสตจักรของพระเจ้า คือประชากรของพระองค์ พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์เองจะ “ใส่” ความเกลียดชังต่อสิ่งที่มาจากซาตานไว้ในใจของประชากรของพระองค์ นั่นคือพระองค์จะประทานความสามารถที่จะปฏิเสธการล่อลวงของมารให้แก่มนุษย์

*“พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับ**เชื้อสายของนางที่เหลืออยู่นั้น** คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูคริสต์”* (วิวรณ์ 12:17)

พระสัญญาข้อนี้ไม่ได้จบลงที่อาดัมกับเอวา สงครามระหว่างงูกับหญิงยังดำเนินต่อไป จนถึงคนของพระเจ้าในทุกยุคทุกสมัย รวมทั้งเราในวันนี้ด้วย

นี่คือการเดินทางของทุกคนในครอบครัวมนุษย์ คือการใคร่ครวญพระสัญญาข้อนี้ แล้วเชื่อว่าถ้อยคำของพระเจ้าไว้ใจได้เสมอ และพระองค์ทรงทำทุกสิ่งที่ตรัสไว้ให้สำเร็จ ขอให้สังเกตว่าพระเจ้าไม่ได้ขอให้อาดัมและเอวาสร้างความเกลียดชังนั้นขึ้นเอง พระองค์ตรัสว่าพระองค์เองจะทรงใส่ความเกลียดชังนั้นไว้ในใจของท่านทั้งสอง เมื่อเราเข้าใจหลักการนี้ ก็จะเห็นชัดว่าการเกลียดชังความบาปเป็นอีกด้านหนึ่งของการรักพระเจ้าและรักสิ่งที่มาจากพระองค์ ลองพิจารณาข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้

*“เราทั้งหลายรักพระองค์ **ก็เพราะ**พระองค์ทรงรักเราก่อน”* (1 ยอห์น 4:19)

*“เพราะว่าพระเจ้า**ทรงรักโลก** จน**ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์** เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”* (ยอห์น 3:16)

พระเจ้าทรงเป็นพยานถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์มีต่อเรา ด้วยการประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ พระเยซูจึงทรงเป็นความรักของพระเจ้าที่มองเห็นได้ในโลกนี้ แต่ยังมีมากกว่านั้นอีก

*“เราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาสอยู่**ใต้บังคับ**ของภูตผีที่ครอบงำจักรวาล แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว **พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตร**ของพระองค์มา ประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้ธรรมบัญญัติ **เพื่อจะทรงไถ่**คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ [ซึ่งต้องโทษภายใต้พระบัญญัติของพระเจ้า] เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร และเพราะท่านทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว พระองค์จึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์**เข้ามาในใจ**ของเรา ร้องว่า ‘อับบา (พ่อ)’”* (กาลาเทีย 4:3-6 ข้อความในวงเล็บเหลี่ยมเป็นคำอธิบายเพิ่มเติม)

ขอให้สังเกตว่าของประทานที่พระเจ้าประทานแก่มนุษย์นั้น ไม่ใช่เพียงการที่พระคริสต์เสด็จเข้ามาในโลกเท่านั้น แต่คือการที่พระคริสต์เสด็จเข้ามาประทับในใจของเราด้วย เปาโลกล่าวถึงเรื่องเดียวกันนี้อีกครั้งว่า

> *“ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว* ***ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า*** *ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงรักข้าพเจ้าและประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”* (กาลาเทีย 2:20)

เปาโลกำลังอธิบายพระสัญญาที่พระเจ้าประทานแก่อาดัม เมื่อพระองค์ตรัสกับงูว่า “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน...” พระสัญญานั้นไม่เคยเปลี่ยน และพระเจ้าทรงปรารถนาจะให้พระสัญญานี้เกิดผลจริงในชีวิตของทุกคนบนแผ่นดินโลก พระองค์ไม่ทรงขอให้เราทำสิ่งใดด้วยกำลังของเราเอง เพราะทรงทราบดีว่าเราทำความดีด้วยตัวเองไม่ได้ การเรียกร้องเช่นนั้นเท่ากับวางเราไว้บนเส้นทางที่จะล้มเหลวตั้งแต่ต้น

ตรงนี้เองที่ความเชื่อของเราในพระลักษณะของพระเจ้ามีความสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าข้าพเจ้าไม่ไว้วางใจพระเจ้าและถ้อยคำของพระองค์ พระสัญญาของพระองค์ก็แทบไม่มีผลต่อชีวิตของข้าพเจ้าเลย ถ้อยคำของพระเจ้าจะไม่มีน้ำหนักใด ๆ ตราบใดที่เรายังไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นแหล่งของทุกสิ่งที่ดี และไม่มีสิ่งชั่วร้ายใด ๆ ออกมาจากพระองค์

*“**ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่าง** ย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจาก**พระบิดา**แห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดา**ไม่มีการแปรปรวน** หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง”* (ยากอบ 1:17)

“เพราะว่า เราคือพระยาห์เวห์ ไม่มีผันแปร โอ บุตรชายยาโคบเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกเผาผลาญหมด” (มาลาคี 3:6)

*“แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และ**ความมืดในพระองค์ไม่มีเลย**”* (1 ยอห์น 1:5)

ในเมื่อพระเจ้าประทานแต่สิ่งดี และทรงทำตามพระสัญญาเสมอสำหรับผู้ที่เต็มใจรับ ซึ่งพระองค์ทรงหวังว่าจะเป็นมนุษย์ทุกคน ขอให้เราคิดดูว่าคำโกหกของซาตานต้องแยบยลและฝังลึกในความคิดของมนุษย์เพียงใด จึงทำให้เราสงสัยในถ้อยคำของพระเจ้าได้ถึงเพียงนี้

*“พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย **ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลายด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ**”* (โรม 8:32)

แล้วเราจะมีความเชื่อเช่นนั้นในพระเจ้าได้อย่างไร ในเมื่อโดยธรรมชาติแล้วเรามักสงสัยพระองค์ มนุษย์สร้างความเชื่อแบบนั้นขึ้นเองไม่ได้ เราจึงต้องมองไปที่พระเยซู ทั้งเพื่อเห็นตัวอย่างที่ชัดเจนว่าความเชื่อคืออะไร และเพื่อรับความเชื่อของพระองค์เอง

ในเพลงสดุดี 2:7 พระบุตรทรงประกาศถ้อยคำที่พระบิดาตรัสยืนยันว่าพระองค์เสด็จออกมาจากพระบิดา

> *“ข้าพเจ้าจะประกาศถ้อยคำของพระองค์ พระยาห์เวห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เรา**ให้กำเนิด**แก่เจ้าแล้ว’”*
> (เพลงสดุดี 2:7)

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าพระเจ้าทรง “สำแดง” หลักฐานใดแก่พระบุตรเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์เสด็จออกมาจากพระบิดาอย่างไร พระวจนะแห่งความจริงจากพระบิดาก็เพียงพอแล้วสำหรับพระเยซู พระองค์ทรงเชื่อถ้อยคำของพระบิดา และความเชื่อนั้นถือว่าเป็นความชอบธรรมของพระองค์ นี่คือพันธสัญญาแห่งความเชื่อระหว่างพระเจ้ากับพระบุตรของพระองค์

พระเยซูทรงพักสงบอยู่ในความมั่นใจว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร เพราะถ้อยคำที่พระบิดาตรัส ความสัมพันธ์ระหว่างสองพระองค์เป็นเช่นนั้น พระเยซูจึงไม่เคยสงสัยถ้อยคำของพระบิดาเลยแม้แต่ครั้งเดียว พระองค์ทรงเชื่อทุกถ้อยคำที่ออกมาจากพระบิดาอย่างสมบูรณ์ (มัทธิว 4:4)

*“เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้น**สิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา**”* (ยอห์น 12:50)

*“และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามิได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง **เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ**”* (ยอห์น 8:29)

*“แต่**ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย** เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์”* (ฮีบรู 11:6)

เราอาจมองข้ามความจริงข้อนี้ไป แต่นี่คือพันธสัญญาใหม่ พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างของความเชื่อที่แท้จริงสำหรับเรา และเพราะพระองค์ทรงบังเกิดจากพระบิดาก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมด พระองค์จึงทรงเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และเป็นผู้ริเริ่มพันธสัญญาใหม่ด้วย พระเยซูทรงเป็นผู้แรกที่แสดงออกถึงความเชื่อ

*“โดยจับตามองที่พระเยซู **ผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อนั้นสำเร็จ** พระองค์ทรงต่อสู้ทนต่อกางเขน เพื่อความยินดีที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ ทรงถือว่าความอับอายนั้นไม่เป็นสิ่งสำคัญ และพระองค์ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้า”* (ฮีบรู 12:2)

ขอให้สังเกตว่าพระคัมภีร์ส่วนใหญ่แปลข้อนี้ว่า “ความเชื่อของเรา” แต่ต้นฉบับภาษากรีกมีเพียงคำว่า “ความเชื่อ” เท่านั้น สิ่งที่ข้อนี้บอกเราจึงเป็นว่าพระเยซูทรงเป็นผู้แรกที่ใช้ความเชื่อ พระองค์จึงทรงเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และเพราะทรงเป็นผู้ริเริ่ม พระองค์จึงทรงทราบดีว่าจะประทานความเชื่อของพระองค์แก่เราได้อย่างไร พระองค์จึงทรงเป็นผู้ทำให้ความเชื่อนั้นสำเร็จด้วย

ในสองข้อต่อไปนี้ คำที่ฉบับภาษาไทยแปลว่า “ความเชื่อในพระเยซูคริสต์” ตามต้นฉบับภาษากรีกควรอ่านว่า “ความเชื่อของพระเยซูคริสต์” คือความเชื่อที่เป็นของพระองค์เอง และพระองค์ประทานแก่เรา

> *“คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งประทานโดย**ความเชื่อของพระเยซูคริสต์** สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน”* (โรม 3:22)

> *“ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ แต่โดย**ความเชื่อของพระเยซูคริสต์**เท่านั้น ถึงเราเองก็มี**ความเชื่อในพระเยซูคริสต์** เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดย**ความเชื่อของพระคริสต์** ไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ เพราะว่าโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัตินั้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย”* (กาลาเทีย 2:16)

*“นี่แหละคือความอดทนของพวกวิสุทธิชน คือผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และดำเนินตาม**ความเชื่อของพระเยซู**”* (วิวรณ์ 14:12)

ขอให้สังเกตว่าข้อนี้ในพระคัมภีร์ไทยเขียนไว้ตรงตัวแล้วว่า “ความเชื่อของพระเยซู” ไม่ใช่ความเชื่อที่เรามีต่อพระองค์ แต่เป็นความเชื่อที่เป็นของพระองค์เอง และประทานแก่ผู้ที่เป็นของพระองค์

หากปราศจากความเชื่ออันล้ำค่าของพระเยซู เราก็ไม่อาจเชื่อถ้อยคำของพระเจ้าได้ ถ้าความเชื่อของพระองค์ไม่ได้อยู่ในเราโดยพระวิญญาณของพระองค์ เราก็จะสงสัยพระวจนะและพระสัญญาของพระเจ้าต่อไปเรื่อย ๆ นี่คือพันธสัญญาใหม่ คือการที่พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณของพระองค์ และทรงเชื่อพระวจนะของพระเจ้าภายในตัวเรา

*“แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา ประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า ‘อับบา’ คือพระบิดา เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้ว **ท่านก็เป็นทายาทของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์**”* (กาลาเทีย 4:4-7)

เมื่อเราเชื่อในพระเยซู เราก็รับเอาความเชื่อของพระองค์ได้ และความเชื่อของพระเยซูนี่เองที่ทำให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้า

การเปลี่ยนจากการพึ่งตัวเองและสงสัยพระเจ้า ไปสู่การไม่ไว้วางใจตัวเองและไว้วางใจพระเจ้าแต่ผู้เดียว คือทางเดินจากพันธสัญญาเก่าไปสู่พันธสัญญาใหม่ ชีวิตของอับราฮัม บิดาแห่งบรรดาผู้เชื่อ แสดงเรื่องนี้ให้เห็นชัดเจนที่สุด และเป็นเรื่องที่เราจะพิจารณากันต่อไป

การตอบสนองของมนุษย์ต่อพระสัญญาของพระเจ้า

> *“พระยาห์เวห์ตรัสแก่อับรามว่า ‘เจ้าจงออกจากดินแดนของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า จากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า* ***เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่*** *เราจะอวยพรเจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต แล้วเจ้าจะเป็นพร เราจะอวยพรคนที่อวยพรเจ้า เราจะสาปแช่งคนที่แช่งเจ้า บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้รับพรเพราะเจ้า’”* (ปฐมกาล 12:1-3)

เมื่อพระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่อับราม ท่านยังไม่มีทายาทแม้แต่คนเดียว (ปฐมกาล 15:3) ในธรรมเนียมของพระคัมภีร์ ทายาทไม่ได้หมายถึงเพียงผู้รับทรัพย์สินตามกฎหมายเท่านั้น แต่หมายถึงบุตรชายผู้สืบชื่อ สืบตระกูล และสืบพระสัญญาที่พระเจ้าประทานแก่บิดาต่อไป พระเจ้าทรงขอให้อับรามออกจากบ้านเกิดเมืองนอนของตน พาภรรยาและคนอื่นในครอบครัวเดินทางไปยังดินแดนที่พระองค์จะทรงเปิดเผยแก่ท่านในภายหลัง เวลานั้นอับรามมีอายุเจ็ดสิบห้าปี (ปฐมกาล 12:4)

ข้าพเจ้าเคยรู้จักคู่สามีภรรยาคู่หนึ่งที่ไม่อาจมีบุตรได้ ข้าพเจ้าเห็นความเศร้าบนใบหน้าของภรรยาทุกครั้งที่นางมองผู้หญิงคนอื่นอุ้มลูกของตน

อย่างมีความสุข และเห็นความเจ็บปวดของสามีขณะที่เขาพยายามปลอบใจนาง คำถามมากมายผ่านเข้ามาในใจของคู่สมรสที่ไม่มีบุตร เราทำสิ่งใดผิดไปหรือ ทำไมต้องเป็นเรา ครอบครัวที่แบกภาระเช่นนี้อยู่ภายใต้ความกดดันอย่างหนัก

ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่านางซารายเองก็คงต่อสู้กับความรู้สึกว่าตนไร้ค่า แล้วปมในใจของนางจะส่งผลถึงอับรามด้วยหรือไม่ ขอให้สังเกตคำตอบของอับรามเมื่อพระเจ้าตรัสกับท่าน

> *“ภายหลังสิ่งเหล่านี้ พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงอับรามทางนิมิตว่า ‘อับรามเอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้า บำเหน็จของเจ้าจะมากมายนัก’ อับรามทูลว่า ‘ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้านาย พระองค์จะทรงให้อะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตรเลย และเอลีเอเซอร์ชาวเมืองดามัสกัสคนนี้จะเป็นทายาทของข้าพระองค์’ อับรามทูลอีกว่า ‘ขอพระองค์ทรงดู พระองค์ไม่ได้ทรงให้บุตรแก่ข้าพระองค์ แล้วขอทรงดู คนที่เกิดในบ้านของข้าพระองค์ก็จะเป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์’ เวลานั้น พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงอับรามว่า ‘คนนี้จะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า* ***แต่บุตรชายที่เกิดจากเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า***’” (ปฐมกาล 15:1-4)

ในคำตอบของอับราม เราพอได้ยินเสียงของการทดลองที่ชวนให้สงสัยพระสัญญาของพระเจ้าหรือไม่ ราวกับท่านทูลว่า “พระองค์ทรงสัญญาว่าจะทำให้ข้าพระองค์เป็นชนชาติใหญ่ แต่บัดนี้ข้าพระองค์ยังไม่มีบุตรสักคนเดียว” สิ่งที่ท่านเห็นกับตาดูเหมือนขัดกับสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้ แน่นอนว่าพระองค์ไม่เคยตรัสว่าจะทรงทำให้อับรามเป็นชนชาติใหญ่ในวันนั้นทันที ความอดทนเป็นสิ่งที่อับรามขาด และเป็นสิ่งที่มนุษย์ซึ่งล้มลงในความบาปทุกคนขาดเช่นกัน

พระยาห์เวห์ตรัสย้ำให้อับรามมั่นใจว่าทายาทของท่านจะมาจากกายของท่านเอง ถ้อยคำนี้บอกเป็นนัยว่านางซารายจะมีส่วนในพระสัญญานี้ด้วย เพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้ตั้งการสมรสขึ้น พระองค์ตรัสว่า

> *“เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน”* (ปฐมกาล 2:24)

นางซารายจึงนับว่าเป็นเนื้ออันเดียวกันกับอับราม พระสัญญาที่ประทานแก่ท่านย่อมเกี่ยวข้องกับนางด้วย เพราะนางเป็นภรรยาคนเดียวของท่าน ทายาทแห่งอาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้จะต้องเกิดจากกายของอับรามเอง ถ้อยคำเหล่านี้กำชับให้ท่านเชื่อตามตัวอักษร ไม่ใช่ตีความเป็นคำเปรียบเปรย พระเจ้าทรงเชิญอับรามกลับเข้าสู่ความสัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนความเชื่ออีกครั้ง การเกิดของบุตรจะเป็นการอัศจรรย์ ซึ่งต้องอาศัยความไว้วางใจว่าพระเจ้าจะประทานบุตรให้จริง

“พระองค์จึงนำท่านออกมากลางแจ้ง และตรัสว่า ‘จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้’ และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น’ ***ท่านเชื่อในพระยาห์เวห์และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน”*** (ปฐมกาล 15:5-6)

อับรามถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านเชื่อพระสัญญาของพระเจ้าที่จะทวีผู้สืบเชื้อสายของท่านให้มากมายดุจดวงดาวบนท้องฟ้า ท่านเชื่อทั้งที่ยังไม่มีบุตรแม้แต่คนเดียว พูดอย่างง่ายที่สุด พระเจ้าทรงรับว่าอับรามชอบธรรม ไม่ใช่เพราะสิ่งที่ท่านทำ แต่เพราะท่านไว้วางใจสิ่งที่พระเจ้าตรัส นี่คือความชอบธรรมโดยความเชื่อ แล้วนางซารายตอบสนองต่อเรื่องนี้อย่างไร นางมีประสบการณ์เช่นเดียวกับสามีของนางหรือไม่

“นางซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีหญิงสาวใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า นางฮาการ์ นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า ‘ดูเถิด บัดนี้พระยาห์เวห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง’ และอับรามก็ฟังเสียงนางซาราย” (ปฐมกาล 16:1-2)

เวลาผ่านไปประมาณสิบปีนับตั้งแต่พระเจ้าประทานพระสัญญา (ปฐมกาล 16:3) นางซารายจึงสรุปเอาเองว่าพระเจ้าคงต้องการความช่วยเหลือจากพวกเขา เพราะยังไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นเลย แต่ยังมีอีกมิติหนึ่งที่

ลึกกว่านั้นในความเจ็บช้ำของนาง ซึ่งกระทบความสัมพันธ์ระหว่างนางกับพระเจ้า นางกล่าวโทษพระเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ “ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร” เรื่องนี้จริงหรือไม่ พระเจ้าทรงทำให้นางเป็นหมันหรือเปล่า ถ้านางคิดเช่นนั้น นางจะยังไว้วางใจพระเจ้าเมื่อพระองค์ประทานพระสัญญาได้อย่างไร

ขอให้จำไว้ว่าผู้หญิงที่ไม่อาจมีบุตรได้มักมีปมในใจ ยิ่งเมื่อรวมกับสิ่งที่นางเคยพบในประเทศอียิปต์ ครั้งที่ฟาโรห์นำนางเข้าไปไว้ในวังของพระองค์เพราะอับรามโกหกว่านางเป็นเพียงน้องสาวของท่าน (ปฐมกาล 12:12,13) ความรู้สึกว่าตนไร้ค่าจึงผลักดันนางซาราย และในความสิ้นหวังนั้น นางก็หันไปกล่าวโทษพระเจ้าและสามีของนาง

จากนั้นนางบอกให้สามีเข้าไปหานางฮาการ์สาวใช้ของนาง ด้วยความคิดว่าวิธีนี้จะทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จได้ “ตามตัวอักษร” ขอให้จำไว้ว่าพระเจ้าตรัสไว้เพียงว่า “ผู้ที่จะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า” นางซารายจึงตีความเอาเองว่าตนไม่ใช่ส่วนสำคัญของเรื่องนี้ และนางฮาการ์เป็นตัวแทนคลอดบุตรแทนนางได้ เท่ากับ “ช่วย” พระเจ้าให้ “ทำตามพระสัญญา” ของพระองค์สำเร็จ

อับรามได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า ซึ่งเป็นพระสัญญาถึงสิ่งดีที่จะมาถึง แต่บัดนี้ท่านได้ยินถ้อยคำอีกกระแสหนึ่งจากภรรยาของตน เป็นถ้อยคำที่เสนอวิธีอื่นในการทำให้พระสัญญาเป็นจริง วิธีใหม่นี้ไม่ใช่ทางแห่งความ

เชื่อ แต่เป็นทางที่พระสัญญาของพระเจ้าจะสำเร็จด้วยฝีมือของมนุษย์ อับรามทำตามคำแนะนำของภรรยาและเข้าไปหานางฮาการ์ เมื่อนางฮาการ์ตั้งครรภ์ ก็เห็นชัดว่าฝ่ายที่มีบุตรไม่ได้คือนางซาราย ไม่ใช่อับราม

เมื่อตั้งครรภ์แล้ว นางฮาการ์ก็เริ่มรู้สึกว่าตนเหนือกว่านางซารายผู้เป็นนาย และแสดงออกอย่างไม่ให้เกียรตินาง บรรยากาศในบ้านเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา เพราะหญิงสองคนกำลังแย่งชิงหัวใจของชายคนเดียวกัน นางซารายเริ่มเห็นว่าความคิดของนางไม่ใช่ความคิดที่ดีเลย แผนการที่จะ “ช่วย” พระเจ้ากำลังย้อนกลับมาทำร้ายตัวนางเอง บัดนี้นางจึงโทษอับรามสำหรับปัญหาที่เข้ามาในบ้านของพวกเขา

> *“ท่านเข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นนายผู้หญิงของนางในใจ นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า ‘ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้าในใจของนาง ขอพระยาห์เวห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน’”* (ปฐมกาล 16:4,5)

อับรามเป็นหัวหน้าครอบครัว ความรับผิดชอบในการนำหญิงอีกคนเข้ามาในบ้านจึงตกอยู่ที่ท่านในที่สุด ความสงบสุขและความกลมเกลียวในบ้านถูกทำลาย เพราะทั้งสองพยายามเร่งให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จด้วยวิธีของตนเอง แทนที่จะปล่อยให้พระองค์ทรงทำตามที่ทรง

สัญญาไว้ในเวลาของพระองค์เอง อับรามเสียใจที่ต้องได้ยินเสียงทะเลาะกันในบ้าน ท่านจึงมอบให้นางซารายตัดสินใจเองว่าจะทำอย่างไรกับนางฮาการ์ “เมื่อนางซารายเคี่ยวเข็ญหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พ้นหน้าของนาง” (ปฐมกาล 16:6) ท่านลองนึกภาพความเจ็บปวดในใจของอับราม นางซาราย และนางฮาการ์ดูเถิด สิ่งที่เคยดูเหมือนเป็นความหวังของอับรามและนางซาราย กลับเผยให้เห็นว่าการดึงเรื่องออกจากพระหัตถ์ของพระเจ้ามาไว้ในมือของตนเองนั้นโง่เขลาเพียงใด

เมื่อนางฮาการ์คลอดอิชมาเอล อับรามมีอายุแปดสิบหกปี (ปฐมกาล 16:16) นั่นคือเวลาผ่านไปประมาณสิบปีแล้ว นับจากวันที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานทายาทแก่ท่าน การรอคอยพระสัญญาของพระเจ้าด้วยความเชื่อถึงสิบปีเป็นเรื่องยากอย่างยิ่ง บัดนี้พระเจ้าต้องทรงให้อับรามเห็นว่าการ “ช่วยเหลือ” ของพวกเขาไม่ใช่น้ำพระทัยของพระองค์ และนำมาแต่ความเจ็บปวดกับความทุกข์ ตั้งแต่นี้ไปอับรามต้องอาศัยอยู่ในบ้านที่ร้าวฉาน ขณะที่อิชมาเอลเติบโตขึ้นในฐานะผู้ที่ทุกคนคาดหมายว่าจะเป็นทายาทแห่งมรดกของอาณาจักรแห่งพระสัญญา

นี่คือภาพของประสบการณ์แห่งพันธสัญญาเก่า คือการพยายามทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จด้วยวิธีของเราเอง แล้วได้รับความเจ็บปวดที่เราก่อขึ้นเองเป็นผลตอบแทน

พระเจ้าทรงสอนอับรามผ่านเรื่องนี้ ไม่นานหลังจากนั้นพระองค์ทรงปรากฏแก่ท่านอีกครั้ง ตรัสย้ำพระสัญญา และทรงขยายความให้ชัดเจนว่าทายาทที่ทรงสัญญาไว้จะเกิดจากนางซาราย

> *“เมื่ออับรามอายุได้เก้าสิบเก้าปี พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสแก่ท่านว่า ‘เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเรา และเจ้าจงเป็นคนดีรอบคอบ ชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่าอับราม อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อว่า อับราฮัม เพราะเราจะกระทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย’ และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า ‘สำหรับนางซารายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ซาราย แต่จะเรียกชื่อนางว่า ซาราห์ **เราจะอวยพรแก่นาง และให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้ากับนางด้วย** ใช่ เราจะอวยพรนาง นางจะเป็นมารดาของชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง’”* (ปฐมกาล 17:1, 5, 15-16)

ในที่สุดพระสัญญาของพระเจ้าก็เป็นจริงตามที่พระองค์ตรัสไว้ทุกประการ

> *“พระยาห์เวห์ทรงเยี่ยมนางซาราห์เหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ และพระยาห์เวห์ทรงกระทำแก่นางซาราห์ดังที่พระองค์ตรัสไว้ เพราะนางซาราห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชรา ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน อับราฮัมตั้งชื่อ*

บุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาราห์คลอดให้ท่านนั้นชื่อว่า อิสอัค”
(ปฐมกาล 21:1-3)

บุตรแห่งพระสัญญาเกิดมาแล้วอย่างน่าอัศจรรย์ เด็กคนนี้เกิดมาโดยความเชื่อของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปหนุนความเชื่อที่อ่อนแอของอับราฮัม ตามเกณฑ์ของมนุษย์ นางซาราห์แก่เกินกว่าจะมีบุตรได้แล้ว ขอให้พิจารณาพระคุณของพระเจ้าที่สำแดงออกตรงนี้ แม้อับราฮัมล้มเหลวที่จะเชื่อพระสัญญาอย่างสมบูรณ์ พระเจ้ายังทรงทำตามพระสัญญาของพระองค์ ผ่านเรื่องนี้อับราฮัมเรียนรู้ว่าความเชื่อของตนอ่อนแอเพียงใด และโดยความช่วยเหลือของพระคริสต์ ท่านจึงคว้าเอาความเชื่อของพระเยซูมาเป็นของตนแทน

บัดนี้ในบ้านมีบุตรชายสองคน คนโตเกิดจากนางฮาการ์ คนเล็กเกิดจากนางซาราห์ แม้อิสอัคเกิดทีหลัง แต่ท่านคือบุตรแห่งพระสัญญาที่พระเจ้าตรัสถึงตั้งแต่แรกในปฐมกาล 12:2

เมื่ออิสอัคเติบโตขึ้นและหย่านมแล้ว อับราฮัมจัดงานเลี้ยงใหญ่เพื่อฉลอง ในงานนั้นนางซาราห์เห็นอิชมาเอลเยาะเย้ย อิชมาเอลไม่ใช่บุตรของนาง ถึงแม้เขาจะเกิดมาเพราะความต้องการของนางเองที่จะมีบุตรผ่านหญิงอีกคนหนึ่ง นางทนไม่ได้ที่จะเห็นอิชมาเอลเป็นคู่แข่งแย่งมรดกที่ควรเป็นของบุตรชายของนาง นางจึงต้องการให้อิชมาเอลกับนางฮาการ์ออกไปจากบ้าน

นางซาราห์เรียกร้องให้อับราฮัมส่งทั้งสองไป ท่านลองนึกดูเถิดว่าอับราฮัมรู้สึกอย่างไร แม้อิชมาเอลไม่ใช่บุตรของนางซาราห์ แต่เขาเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของอับราฮัม และการต้องสูญเสียบุตรหัวปีย่อมทำให้หัวใจของผู้เป็นบิดาแตกสลาย

> *“นางจึงพูดกับอับราฮัมว่า ‘ไล่ทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้’ อับราฮัมกลุ้มใจมากเพราะเรื่องบุตรชายของท่าน”* (ปฐมกาล 21:10, 11)

ช่างเป็นประสบการณ์ที่บีบคั้นหัวใจ ถ้าอับราฮัมรอคอยพระเจ้าอีกสักหน่อย ความทุกข์ทั้งหมดนี้ก็จะไม่เกิดขึ้นในชีวิตของท่านเลย แต่ขอให้ใคร่ครวญด้วยว่าพระสัญญานั้นใช้เวลานานเพียงใดกว่าจะสำเร็จ ตั้งแต่ท่านอายุเจ็ดสิบห้าปี จนถึงหนึ่งร้อยปี บุตรแห่งพระสัญญาจึงเกิดมา ยี่สิบห้าปีเป็นเวลายาวนานสำหรับการรอคอยพระเจ้าด้วยความอดทน ถึงกระนั้น ผลของการขาดความเชื่อก็ตามมาทำให้ท่านทุกข์ใจไปตลอดชีวิต เพราะท่านรับนางฮาการ์ ผู้ไม่ใช่ภรรยาของตน เข้ามาเพื่อให้พระสัญญาสำเร็จด้วยกำลังของเนื้อหนัง ช่างเป็นบทเรียนที่เจ็บปวดแต่มีค่า ท่านจะได้รับสันติสุขและความชื่นชมยินดีมากเพียงใด หากยอมให้พระเจ้าทรงทำตามแผนการของพระองค์ ในเวลาและในวิธีของพระองค์เอง

ทำไมอับราฮัมจึงไม่รอคอยให้พระเจ้าทรงทำตามพระสัญญาของพระองค์เอง เรื่องที่เกิดขึ้นเผยให้เห็นว่าความเชื่อของท่านยังอ่อนแอ ถ้าเราต้องรอคอยคำสัญญาข้อหนึ่งนานหลายปี เราเองก็อาจพบว่าตนอยู่ในสถานการณ์คล้ายกับอับราฮัม นี่เป็นหลักการสำคัญในชีวิตของท่านที่เราควรศึกษาไว้ ขอให้เราพิจารณากันต่อไปว่าเหตุการณ์ในชีวิตของอับราฮัมกับหญิงทั้งสอง คือนางซาราห์และนางฮาการ์ เกี่ยวข้องกับชีวิตของเราอย่างไร

พระสัญญาแห่งมรดก

เมื่อพระเจ้าทรงสำแดงแผ่นดินแห่งพระสัญญาแก่อับราฮัม พระองค์ไม่ได้ทรงสำแดงแก่ท่านคนเดียว แต่ทรงสำแดงแก่ทุกครอบครัวที่จะได้รับพระพรผ่านชีวิตของท่านด้วย

คำว่า “มรดก” ในพระคัมภีร์ไม่เหมือนมรดกตามกฎหมายที่แบ่งกันเมื่อผู้เป็นเจ้าของตายไปแล้ว แต่หมายถึงสิ่งที่ผู้เป็นบิดามอบให้บุตรของตน เพราะบุตรนั้นเป็นบุตรของท่าน ทายาทจึงไม่ได้เป็นทายาทเพราะทำงานหาสิ่งนั้นมาได้ แต่เพราะความสัมพันธ์ที่ท่านมีกับบิดา

อับราฮัมได้รับหมายสำคัญอย่างหนึ่ง คือการเข้าสุหนัต การเข้าสุหนัตไม่ใช่พิธีประจำเผ่าที่ทำให้คนคนหนึ่งกลายเป็นคนชอบธรรม แต่เป็นเครื่องหมายภายนอกที่ยืนยันสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วภายใน อับราฮัมได้รับการนับว่าชอบธรรมก่อนที่ท่านจะเข้าสุหนัตเสียอีก หมายสำคัญนี้จึงเป็นตราประทับ ไม่ใช่วิธีการ

> *“และท่านได้เข้าสุหนัตเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสุหนัต เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสุหนัต เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสุหนัต ที่มิได้เพียงแต่เข้าสุหนัต*

เท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสุหนัต เพราะว่าพระสัญญาที่ทรงประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้น ไม่ได้มีมาโดยผ่านธรรมบัญญัติ ***แต่มีมาโดยผ่านความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ*** *"* (โรม 4:11-13)

"ด้วยเหตุนี้เอง การที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือธรรมบัญญัติพวกเดียว แต่แก่ทุกคนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน" (โรม 4:16)

พระสัญญาข้อนี้ไม่ได้ปิดไว้เฉพาะเชื้อสายของอับราฮัมตามเนื้อหนัง เปาโลบอกว่าถ้อยคำที่ว่าอับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมนั้น เขียนไว้สำหรับเราด้วย

"แต่คำว่า 'ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย" (โรม 4:23,24)

อับราฮัมไม่เคยได้ครอบครองแผ่นดินแห่งมรดกนี้เลยตลอดชีวิตของท่าน (กิจการ 7:5) แต่ท่านและผู้สัตย์ซื่อทุกคนจะได้รับมรดกนั้นเมื่อพระเจ้า

ทรงสร้างแผ่นดินโลกขึ้นใหม่ ก่อนที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้น อับราฮัมต้องเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่ตั้งอยู่บนความเชื่อ ไม่ใช่บนการกระทำของท่านเอง เรื่องนี้จริงสำหรับเราเช่นกัน

โดยปกติเราคุ้นเคยกับการรับคำสั่งแล้วลงมือทำตามด้วยวิธีของเราเอง และด้วยความตั้งใจของเราเอง ซึ่งก็คือการพึ่งพาตัวเองนั่นเอง แต่พระเจ้ากำลังทรงเชิญเราเข้าสู่ความสัมพันธ์ที่เราพึ่งพาพระองค์อย่างสิ้นเชิง นี่เป็นประสบการณ์ที่ทำให้เรารู้สึกไม่ปลอดภัย โดยธรรมชาติแล้ว เราไม่ถือสาหากใครสักคนจะทำอะไรให้เรา แต่การยอมรับว่าเราต้องพึ่งพาคนอื่น และยอมอยู่ใต้อำนาจของเขา เป็นสิ่งที่มนุษย์ส่วนใหญ่ไม่ต้องการ

ขอให้เราไตร่ตรองสิ่งที่เปาโลเขียนไว้เกี่ยวกับประสบการณ์ของอับราฮัมในพระธรรมกาลาเทียบทที่ 4

> *“ท่านที่อยากอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังธรรมบัญญัติหรือ จงบอกข้าพเจ้าเถิด เพราะมีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไทย บุตรที่เกิดจากหญิงทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง* ***แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญา*** *ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาทั้งสอง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์ นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุง*

นี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่ แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดาของเราทั้งปวง” (กาลาเทีย 4:21-26)

เปาโลอธิบายว่าบุตรชายสองคนของอับราฮัมเป็นภาพของพันธสัญญาสองอย่าง ที่กำลังต่อสู้กันอยู่ภายในตัวท่านเอง

“เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้” (กาลาเทีย 5:17)

ใจที่อยากพึ่งตัวเองของอับราฮัมต่อสู้กับพระวิญญาณของพระคริสต์ ซึ่งเข้ามาในชีวิตของท่านตั้งแต่วันที่ท่านยอมจำนนต่อพระเจ้าและออกจากแผ่นดินของตน โดยพระวิญญาณของพระคริสต์นี่เอง อับราฮัมจึงรับพระสัญญาจากพระเจ้า และความเชื่อของท่านถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม เพราะท่านเพียงแต่เชื่อถ้อยคำที่พระเจ้าตรัส

ต่อมาความเชื่อนั้นก็สะดุด ท่านยอมทำตามเนื้อหนัง โดยฟังคำแนะนำของนางซาราย ที่ให้รับหญิงอีกคนหนึ่งเข้ามาเพื่อให้บุตรแห่งพระสัญญาเกิดมา นี่เป็นวิธีที่ไม่ต้องพึ่งพระเจ้า และไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาไว้เลย การกระทำเช่นนี้คือการไม่เชื่อ และเป็นภาพของประสบการณ์แห่งพันธสัญญาเก่า เปาโลโยงการกระทำแบบนี้เข้ากับสิ่งที่ชนชาติอิสราเอลทำที่ภูเขาซีนาย ที่นั่นพระเจ้าตรัสผ่านโมเสส บอกประชาชนถึงทุกสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำเพื่อพวกเขา

“ท่านถือหนังสือพันธสัญญาอ่านให้ประชาชนฟัง พวกเขากล่าวว่า ‘บรรดาสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้นั้น ***พวกเราจะกระทำตามและเราจะเชื่อฟัง****’ โมเสสก็เอาเลือดพรมประชาชนและกล่าวว่า ‘ดูเถิด นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระยาห์เวห์กระทำกับเจ้าตามพระวจนะทั้งหมดนี้’”* (อพยพ 24:7,8)

ขอให้สังเกตว่าไม่มีบันทึกตรงไหนเลยว่าชนชาติอิสราเอลตอบรับถ้อยคำของพระเจ้า ด้วยคำว่า “อาเมน” คือ ขอให้เป็นไปตามนั้น พวกเขากลับให้คำสัญญาของตนเองขึ้นมาแทน ซึ่งก็คือความพยายามที่จะทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จด้วยวิธีของตน

อิสราเอลสัญญาว่าจะเชื่อฟัง โดยไม่ได้เผื่อไว้เลยว่าตนอาจล้มเหลว พวกเขาไม่ได้สำนึกว่าตนเป็นคนบาป และไม่เห็นว่าตนไม่มีกำลังพอจะเชื่อฟังด้วยตัวเอง จึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะขอให้พระเจ้าทรงทำงานในจิตใจของพวกเขา ถ้าเราคิดว่าเราเชื่อฟังธรรมบัญญัติได้ด้วยกำลังของเราเอง เราก็จะไม่รู้สึกกระหายพระคุณเลย เพราะเรายังไม่เข้าใจว่าความบาปของเราลึกเพียงใด

เมื่ออิสราเอลสัญญาว่าจะเชื่อฟังโดยไม่เผื่อความล้มเหลวไว้ ในพันธสัญญาเก่าจึงไม่มีที่ว่างสำหรับการยกโทษ ในพันธสัญญาเก่ามีแต่ความล้มเหลวและความตาย จนกว่าเราจะเห็นความจำเป็นของตน แล้วร้องขอ

ความช่วยเหลือจากพระผู้ช่วยให้รอด และเข้าสู่พันธสัญญาใหม่กับพระองค์ ขอให้สังเกตสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้

> *“เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากธรรมบัญญัติ แต่เมื่อมีพระบัญญัติ บาปก็กลับมีขึ้นอีก และข้าพเจ้าก็ตาย พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย”* (โรม 7:9,10)

พระเจ้าทรงปรารถนาจะทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จในชีวิตของเรา แต่เราเข้าไปขัดขวางกระบวนการนี้ทุกครั้งที่เราดึงชีวิตของตนกลับมาไว้ในมือของเราเอง การทำเช่นนั้นพาเราออกห่างจากพระเจ้าและห่างจากชีวิตไปด้วย ด้วยเหตุนี้การดำเนินชีวิตตามความคิดของตัวเองจึงนำมาซึ่งความเจ็บปวดและความพินาศ พระคัมภีร์มักเรียกการดำเนินชีวิตแบบนี้ว่าการอยู่ฝ่าย “เนื้อหนัง” ขอให้สังเกตถ้อยคำของเปาโล

> *“ถ้าเช่นนั้นสิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอย่าทรงยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็นบาปจริง และโดยอาศัยพระราชบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก เพราะเรารู้ว่าธรรมบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่า*

ข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนัง ถูกขายไว้ให้อยู่ภายใต้บาป” (โรม 7:13,14)

ข้อความนี้แสดงว่ามีประสบการณ์อยู่สองอย่าง คือประสบการณ์ฝ่ายพระวิญญาณ และประสบการณ์ฝ่ายเนื้อหนัง ประสบการณ์ฝ่ายพระวิญญาณคือการที่เราไว้วางใจว่า เมื่อพระเจ้าทรงสัญญาสิ่งใดกับเรา พระองค์จะทรงทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จเอง ส่วนประสบการณ์ฝ่ายเนื้อหนัง คือการที่เราทำทุกอย่างตามใจของเราเอง เป็นประสบการณ์ที่เราสงสัยพระสัญญาของพระเจ้า แสวงหาหมายสำคัญมายืนยัน และพยายามทำให้พระสัญญาสำเร็จตามความเข้าใจอันไม่สมบูรณ์ของเรา ในพระธรรมกาลาเทียบทที่ 4 เปาโลเรียกประสบการณ์ฝ่ายพระวิญญาณว่า “พันธสัญญาใหม่” และเรียกประสบการณ์ฝ่ายเนื้อหนังว่าประสบการณ์แห่ง “พันธสัญญาเก่า”

เมื่อโยงเรื่องนี้กลับไปยังชีวิตของอับราฮัม เราจะเห็นว่าบุตรชายทั้งสองของท่าน ที่เกิดจากหญิงสองคน คือนางซาราห์และนางฮาการ์ ตั้งอยู่บนพระสัญญาข้อเดียวกัน ที่พระเจ้าประทานแก่ท่าน เด็กทั้งสองคน คืออิชมาเอลและอิสอัค จึงเป็นภาพที่มองเห็นได้ของประสบการณ์สองอย่างที่อับราฮัมผ่านมา ประสบการณ์แรกเกิดจากฝีมือมนุษย์ คือความสัมพันธ์กับนางฮาการ์ที่ให้กำเนิดอิชมาเอล ประสบการณ์ที่สองตั้งอยู่บนสิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ และบนการอัศจรรย์ของพระวจนะที่ทำให้พระสัญญา

สำเร็จทุกประการ คือความสัมพันธ์กับนางซาราห์ที่ให้กำเนิดอิสอัค บุตรแห่งพระสัญญา

ขอให้สังเกตให้ดีว่าพันธสัญญาทั้งสองเกิดขึ้นในช่วงชีวิตของคนคนเดียว พันธสัญญาทั้งสองจึงไม่ใช่สัญลักษณ์ของสองยุคที่กินเวลายาวนาน ไม่ใช่ว่าพันธสัญญาเก่าคือยุคก่อนพระเยซู และพันธสัญญาใหม่คือยุคหลังพระเยซู

เมื่อเราศึกษาชีวิตของอับราฮัม เราเห็นว่าทุกครั้งที่ท่านรับพระสัญญาของพระเจ้า ท่านกำลังเต็มใจเข้าสู่พันธสัญญาใหม่ตามที่ทรงเชิญไว้ และทุกครั้งที่ท่านปฏิเสธคำเชิญนั้น ท่านก็เพียงเผยให้เห็นสิ่งที่มีอยู่ในใจมนุษย์ตามธรรมชาติ คือความปรารถนาที่จะกบฏและทำทุกอย่างด้วยตัวเอง ชีวิตของอับราฮัมแสดงให้เห็นว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นกับมนุษย์ครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะพันธสัญญาเก่าคือภาพสะท้อนของจิตใจมนุษย์ตามธรรมชาติ พระเจ้าทรงถ่อมพระองค์ลงมาใช้สิ่งนี้เป็นกระจกส่องให้เราเห็นว่าเราเป็นคนอย่างไร เพราะโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ไม่มีกำลังที่จะเชื่อฟังพระเจ้าได้เลย

เมื่อเราเห็นตัวเองตามที่เราเป็นจริง และท่วมท้นด้วยความรู้สึกว่าตนล้มเหลว เราย่อมคาดว่าพระเจ้าจะทรงพิพากษาลงโทษเรา แต่ตรงจุดนั้นเองที่พระองค์ทรงสำแดงพระคุณ และทรงเชิญให้เรารับพระสัญญาแห่งการไถ่ของพระองค์

ทุกการกระทำตามอำเภอใจและทุกความเห็นแก่ตัว คือการแสดงออกที่มองเห็นได้ของการอยู่ในพันธสัญญาเก่า ดังนั้นทุกครั้งที่อับราฮัม “เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” ท่านกำลังยอมรับว่าตนเป็นมนุษย์ที่อ่อนแอ และยอมรับว่าพระเจ้าจะทรงทำให้พระสัญญาสำเร็จในตัวท่านโดยความเชื่อของพระเยซู นั่นคือพันธสัญญาใหม่ แล้วเรื่องทั้งหมดนี้มีความหมายอย่างไรต่อชีวิตของเรา พระเจ้าประทานพระสัญญาแก่เราแล้วหรือยัง

พันธสัญญาใหม่

พระคัมภีร์บันทึกพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงเชิญเราเข้าสู่การหยุดพักของพระองค์ ซึ่งเตรียมไว้ให้เราแล้ว คำว่า “การหยุดพัก” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงการนอนหลับ หรือการไปเที่ยวพักผ่อน แต่หมายถึงการเลิกดิ้นรนทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จด้วยวิธีของเราเอง แล้วหันมาไว้วางใจพระองค์ ปล่อยให้พระองค์ทรงทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จในตัวเราเอง ขอให้สังเกตข้อความต่อไปนี้

> *“ดังคำกล่าวที่ว่า ‘วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านดื้อรั้นเหมือนอย่างในการกบฏครั้งนั้น’ ใครเล่าที่ได้ยินแล้วแต่ยังกบฏ ก็คือทุกคนที่โมเสสนำออกจากอียิปต์ไม่ใช่หรือ แล้วใครเล่าที่พระองค์ทรงพระพิโรธตลอดสี่สิบปีนั้น คือคนเหล่านั้นที่ทำบาป และซากศพของพวกเขาถูกทิ้งในถิ่นทุรกันดารไม่ใช่หรือ และกับใครเล่าที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะไม่ได้เข้าสู่การหยุดพักของพระองค์ ก็คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังไม่ใช่หรือ* ***เพราะฉะนั้นเราจึงเห็นว่าการที่พวกเขาไม่สามารถเข้าไปได้นั้น ก็เพราะพวกเขาขาดความเชื่อ*** *ฉะนั้น เมื่อพระสัญญายังมีอยู่ว่าจะให้เราเข้าสู่การหยุดพักของพระองค์ ก็ให้เราทั้งหลายระมัดระวัง มิฉะนั้นอาจจะมีบางคนในพวกท่านไปไม่ถึง เพราะว่า*

แท้ที่จริง เราได้รับข่าวอันประเสริฐเช่นเดียวกับพวกเขา แต่ข่าวที่ได้ยินนั้นไม่เป็นประโยชน์แก่เขาเหล่านั้น เพราะพวกเขาไม่เชื่อ” (ฮีบรู 3:15-4:2)

ถ้าเราเชื่อถ้อยคำของพระเจ้า และเปิดทางให้พระองค์ทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จ นั่นแหละคือการเข้าสู่การหยุดพัก เราไม่ต้องกังวลอีกต่อไปว่าเราจะทำให้สำเร็จได้อย่างไร เพราะเราไว้วางใจพระองค์ผู้ทรงสัตย์ซื่อ แล้วพระสัญญาที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ให้เราคืออะไร

“แต่นี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ ***เราจะบรรจุราชบัญญัติของเราไว้ภายในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย*** *และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า ‘จงรู้จักพระยาห์เวห์’ เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป”* (เยเรมีย์ 31:33,34)

พระสัญญาอันน่าอัศจรรย์นี้คือพันธสัญญาใหม่ เป็นพระสัญญาว่าพระเจ้าจะทรงทำสิ่งที่เราทำเองไม่ได้ให้เกิดขึ้นในตัวเรา คือทรงสร้างอุปนิสัยที่

สมบูรณ์แบบขึ้นในเรา และพระองค์ทรงสัญญาว่าพระองค์เองจะทรงทำสิ่งนี้ ถ้าเราพยายามแก้ไขอุปนิสัยของเราด้วยความเข้าใจและกำลังของเราเอง เราจะล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า

ทุกครั้งที่เราล้ม เรากำลังเผยประสบการณ์แห่งพันธสัญญาเก่าออกมา ประสบการณ์นั้นเปิดเผยความบาปที่อยู่ในเรา และนำความเจ็บปวด ความทุกข์ และความตายมาสู่อุปนิสัยเก่าของเรา ในเวลาเช่นนั้นเองพระเจ้าทรงหนุนใจให้เรายึดพระสัญญาแห่งพันธสัญญาใหม่ไว้ด้วยความเชื่อ อย่างที่อับราฮัมได้ทำ ประสบการณ์ทั้งสองอย่างทำงานอยู่ในเราพร้อมกัน จนถึงวันที่เรายอมเลิกพึ่งตัวเอง ขับหญิงทาสคืออุปนิสัยเก่าออกไป และเข้าสู่การหยุดพักในประสบการณ์แห่งพันธสัญญาใหม่อย่างเต็มที่

บางคนคิดว่าเมื่อเข้าสู่พันธสัญญาใหม่แล้ว จะถอยกลับไปสู่พันธสัญญาเก่าไม่ได้อีก และถ้าใครพบว่าตนกำลังมีประสบการณ์แห่งพันธสัญญาเก่าอยู่ ก็แปลว่าคนนั้นไม่เคยเข้าสู่พันธสัญญาใหม่จริงมาตั้งแต่ต้น ชีวิตของอับราฮัมแสดงให้เห็นว่าข้อสันนิษฐานนี้ไม่จริง อับราฮัมเชื่อพระเจ้าและได้รับของประทานคือความชอบธรรมของพระคริสต์แล้ว แต่ต่อมาท่านกลับสงสัยพระสัญญาของพระเจ้า และมีประสบการณ์แห่งพันธสัญญาเก่าเกิดขึ้นควบคู่กันไป

บ่อยครั้งพระสัญญาข้อหนึ่งของพระเจ้าจับใจเรา และเราเชื่อสุดใจว่าจะเป็นจริง แต่เมื่อเวลาผ่านไป สถานการณ์รอบตัวเปลี่ยนไป หรือมีแรง

กดดันจากภายนอกเข้ามา ความกลัวและความสงสัยก็แทรกเข้ามาในใจ และความเชื่อของเราก็สะดุด นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับอับราฮัม และเกิดขึ้นกับเราด้วย มีช่วงหนึ่งที่ทั้งนางฮาการ์และนางซาราห์อยู่ในบ้านเดียวกันกับอับราฮัม เป็นช่วงที่ใจของท่านแตกเป็นสองส่วน สลับไปมาระหว่างประสบการณ์ทั้งสองแบบ เรื่องนี้เหมือนกันสำหรับทุกคนที่ “...มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน” (โรม 4:12)

พันธสัญญาทั้งสองเปิดเผยว่าพระลักษณะของพระเจ้าเป็นอย่างไร และอุปนิสัยที่แท้จริงของมนุษย์เป็นอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลงเลย พระสัญญาของพระองค์ในประสบการณ์ทั้งสองแบบจึงเป็นพระสัญญาเดียวกันเสมอ ฝ่ายมนุษย์ที่ล้มลงในความบาปกลับมีอุปนิสัยที่โลเล เราต่างหากที่เป็นฝ่ายเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา และการเลือกของเราเองเป็นตัวกำหนดว่า เราจะพบประสบการณ์แบบใด พันธสัญญาเก่าหรือพันธสัญญาใหม่

เพราะมนุษย์ล้มลงในความบาปและถูกหลอกจนเข้าข้างซาตาน สัญชาตญาณพื้นฐานของเราจึงอยากทำทุกอย่างด้วยตัวเองมากกว่าจะพึ่งพระเจ้า ด้วยเหตุนี้จึงแน่นอนว่าทุกคนย่อมเริ่มต้นความสัมพันธ์กับพระเจ้าในพันธสัญญาเก่าเสมอ ต่อเมื่อคนคนหนึ่งเข้าใจพระเจ้าดีขึ้น และเห็นชัดขึ้นว่าตนต้องพึ่งพาพระองค์ เขาจึงเริ่มมีประสบการณ์แห่งพันธสัญญาใหม่ เราจึงเห็นว่าพันธสัญญาเก่านำไปสู่พันธสัญญาใหม่ ไม่ใช่

เพราะพระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็นเช่นนั้น แต่เพราะจิตใจของมนุษย์เริ่มต้นจากความสับสนและความไม่รู้จักพระเจ้าเสมอ

เมื่อเราไว้วางใจว่าพระเจ้าจะทรงทำให้พระสัญญาสำเร็จตามที่ตรัสไว้ วันนั้นเองเราจะได้สัมผัสการหยุดพักอย่างแท้จริง เพราะเราจะไม่กังวลอีกแล้วว่าพระสัญญานั้นจะสำเร็จได้อย่างไร เราจะเชื่อว่าสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้พระองค์จะทรงทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

> *“ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า* ***ท่านเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้*** *ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน”* (โรม 4:20-22)

ชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารเป็นภาพตรงกันข้าม พระคัมภีร์สรุปเรื่องของพวกเขาไว้สั้น ๆ ว่า พวกเขาเข้าสู่ที่สงบสุขของพระเจ้าไม่ได้เพราะพวกเขาไม่เชื่อ (ฮีบรู 3:17-19) พันธสัญญาทั้งสองจึงเป็นระบบที่งดงามอย่างยิ่ง เพราะเปิดเผยวิธีที่พระเจ้าทรงนำคนที่ยังไม่เชื่อ ให้เข้ามาสู่ความสัมพันธ์ที่ไว้วางใจถ้อยคำของพระองค์อย่างสนิทใจ และในที่สุดได้เห็นพระสัญญาทั้งหมดสำเร็จโดยพระดำรัสของพระองค์

ข้าพเจ้าหวังว่าการใคร่ครวญเรื่องนี้จะเป็นประโยชน์แก่ท่าน และช่วยให้ท่านเห็นว่าพระเจ้าทรงยอมทำมากเพียงใด เพื่อช่วยบุตรของพระองค์ทุกคนให้พ้นจากความบาปและผลของมัน

ขออย่าให้เรากลัวเมื่อเราพลาดและล้มลง แต่ขอให้เรารู้ตัวว่าเรากำลังพยายามทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จด้วยวิธีของเราเองอีกแล้ว พระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งเราเมื่อเราล้ม พันธสัญญาใหม่ของพระองค์ยังเป็นจริงและยังรอเราอยู่ ถ้าเราถ่อมใจยอมรับความบกพร่องและความผิดพลาดของตน แล้วไว้วางใจในการให้อภัยและพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้า อุปนิสัยของเราจะค่อย ๆ ใกล้เคียงกับพระลักษณะของพระคริสต์มากขึ้น เพราะเราจะไม่ไว้วางใจตัวเองอีกต่อไป แต่จะไว้วางใจพระเจ้ามากขึ้นเรื่อย ๆ ว่าพระองค์จะทรงทำสิ่งที่ตรัสไว้ให้สำเร็จ

> *“เมื่อมีธรรมบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดธรรมบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น* ***ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น****”* (โรม 5:20)

เมื่อท่านล้มเหลว พระคุณของพระเจ้ามีพร้อมอยู่แล้วตรงจุดที่ท่านล้มนั่นเอง เพื่อให้ท่านก้าวต่อไปด้วยความเชื่อ ความล้มเหลวของท่านช่วยให้ท่านไว้วางใจพระเจ้ามากขึ้นได้จริง ไม่ใช่ว่าพระเจ้าทรงต้องการให้เราล้มเหลว แต่พระองค์ทรงรู้จักใจที่อยากพึ่งตัวเองของเราดี และทรงทราบว่านี่คือเส้นทางที่เราทุกคนต้องเดินผ่าน กว่าจะไปถึงความเชื่อที่สมบูรณ์

ขอให้เราเดินตามรอยเท้าของอับราฮัมบิดาของเรา มีชัยชนะอย่างที่ท่านได้รับ และเข้าสู่การหยุดพักในพระสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การเดินทางแห่งความเชื่อ

ท่านเคยสัญญากับพระเจ้าไว้ไหมว่าจะเป็นคนดีกว่านี้ แล้วก็ทำไม่ได้อีก

อับราฮัมก็เคยเป็นอย่างนั้น พระเจ้าประทานพระสัญญาแก่ท่าน ท่านลงมือทำให้สำเร็จด้วยมือของตนเอง และได้บ้านที่ร้าวฉานกับความเจ็บปวดไปตลอดชีวิตเป็นผลตอบแทน

นั่นคือพันธสัญญาเก่า ไม่ใช่ยุคสมัยในอดีต แต่เป็นสิ่งที่เกิดในใจเราได้ทุกวัน

หนังสือเล่มเล็กนี้เล่าเรื่องชายที่รอคอยพระสัญญาถึงยี่สิบห้าปี แล้วพบว่าทางออกไม่ได้อยู่ที่การพยายามให้หนักขึ้น แต่อยู่ที่การวางมือลง

> *“อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไท บุตรที่เกิดจากหญิงทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง* ***แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทนั้นเกิดตามพระสัญญา****...”* (กาลาเทีย 4:22-24)

ขอให้การผจญภัยแห่งความเชื่อของท่านเปี่ยมด้วยพระพร